

MASONERIA ROMÂNĂ LA CEAS ANIVERSAR

Actuala clasă politică românească trece printr-o perioadă în care lupta pentru credibilitate și prim-plan în spațiul public este tot mai dificilă, în condițiile în care din ce în ce mai multe declarații se dau la ieșirea sau intrarea de la diferite instanțe și foruri judecătorești. În foarte multe situații, odată ajunși în această ipostază, imaginea respectivilor oameni, așa-zisi "de stat", începe să se altereze inevitabil și chiar ireversibil pe măsură ce se administrează noi și noi probe indubitabile.

Bizar este că indiferent de deficitul de imagine creat, majoritatea lor, majoritatea „oamenilor de stat” își continuă cariera de înalt funcționar public, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Astăzi, aflăm de prin dosare că politicienii sunt legați între ei de ițe nevăzute care nu sunt nici principii sau crezuri în idealuri politice înalte, nici apartenențe la cluburi și cercuri diplomatice sau cel puțin cultural-artistice și nici măcar izoterice.

Principalul liant se dovedește a fi tot mai des interesul economic direct și chiar transpartinic, influența de moment folosită pentru atingerea unor interese pecuniare semnificative, pe cât posibil din fonduri publice. Culoarea politică este o amintire, care se păstrează în mințile tuturor ca o frântură de tradiție scoasă din cufărul cu "așatrebuie".

Exact cum mulțimea știe că neapărat trebuie să fie înroșite ouăle de Paști, dar fără a mai conștientiza substratul cu valoare de simbol. Suntem galbeni, portocalii sau roșii... pentru că așa trebuie... pentru că așa se cuvine!

Dar acest demers jurnalistic nu se dorește a fi unul despre politicieni de o culoare sau alta... am pornit astfel pentru a crea un cadru propice dezvoltării unei analize comparate cu contextul politic din urmă cu mai bine de 100 de ani, când România își făcea loc cu greu pe harta lumii ca un stat proaspăt constituit, cu independența câștigată la baionetă pe câmpul de luptă și cu o clasă politică efervescentă care credea cu tărie în marile idealuri ale devenirii și transformării noastre statale. Și în mod natural se naște întrebarea... ce îi unea pe acei oameni? Ce îi aducea laolaltă? Ce valori comune împărtășeau acele personalități din zorii timpurii ai României ce urma să devină nu peste mult timp "dodoloață"?

Istoricii spun că, sub regele Carol, nu mai puțin de 12 din cei 19 prim-miniștri au fost masoni, ca și foarte numeroși alți oameni politici. Aha! Deci o legătură ascunsă există! Majoritatea erau masoni.

Apartțineau unei organizații care, din umbră, influența actul politic și administrativ.

Astăzi, cuvântul: "Mason" atribuit unei personalități contemporane provoacă de multe ori rumoare, comentarii tendențioase și de foarte multe ori etichetează cu atribute obscure gen: ocult, dubios, mafiot etc. În cele mai multe cazuri, cu cât vorbitorii sunt mai gătuți de necunoaștere, cu atât presupunerile și afirmațiile sunt mai aberante.

Dar ce este masoneria la baza ei? Care sunt principiile atât de "oculte și dubioase" care o guvernează?

În toate tratatele care abordează acest subiect găsim că, încă de la începuturile sale, Francmasoneria a urmat și urmează cu consecvență cele Trei Mari

Principii, respectiv:

- IUBIREA FRATERNĂ - fiecare Francmason adevărat va manifesta toleranță și respect față de opiniile semenilor săi și se va comporta în orice împrejurare cu bunătate și înțelegere față de orice ființă umană.

- ÎNTRAJUTORAREA - toți Francmasonii sunt învățați să practice această virtute, nu numai pentru membrii familiei, ci și față de membrii societății în care trăiesc, principiu ce trebuie urmat prin eforturi individuale. Soarta orfanilor, suferinzilor și a celor vârstnici a constituit din cele mai vechi timpuri o preocupare permanentă a membrilor Ordinului Masonic.

- ADEVĂRUL - constituie pentru Francmasoni piatra de încercare a instruirii lor, acest principiu trebuind să prevaleze în orice împrejurare s-ar afla.

Căpitanul Constantin Moroiu

Francmasonii cred cu tărie că transpunerea în viață a acestor trei principii este singura cale de atingere a celor mai înalte standarde comportamentale ale vieții fiecărei ființe umane. Astfel că un mason trebuie să lucreze pentru binele și progresul țării și al umanității, perfecționându-se în același timp pe sine însuși. Luând act de aceste valori vehiculate în rândurile masoneriei din cele mai vechi timpuri și până în prezent, putem afirma cu tărie că asistăm astăzi la o puternică deteriorare și peiorare a termenului de mason, tocmai prin răsfângerea degradării morale a societății moderne în toate straturile și instituțiile ei, fie ele și de factură ezoterică. Și ce argumente aducem în acest sens? Istoria ne demonstrează că marile reforme s-au înlăptuit discret și preponderent pe filieră masonică: „Este mult mai ușor să spui cine n-a fost mason la `48 decât să întocmești o listă a acestora. Crescuți în societățile secrete, literare și masonice, de la București, Iași, Brașov, Chișinău și Cernăuți, „pașoptiștii” s-au desăvârșit în lojile pariziene ca Les disciples de St. Vincent de Paul, Rose du Parfait Silence, Athenee des Etrangers, Fraternite des Peuples. Aici se nasc și ideile de unitate europeană, precum Statele Unite ale Europei, ideal deopotrivă al lui Giuseppe Mazzini, Nicolae Bălcescu sau Kossuth Lajos” spune istoricul Horia Nestorescu-Bălcești. Și tot el afirmă că: “Dacă principele Alexandru Ioan I a fost sau nu mason nu mai are nicio relevanță atât timp cât toți colaboratorii săi, toți cei care l-au inspirat și au realizat marile lui reforme, au fost masoni”. Un alt mare moment care trebuie consemnat este recunoașterea, ca entitate statală, a ceea ce s-a numit România Mare. Conform lui Dan Amadeo Lăzărescu: “Sosit la Paris în luna ianuarie 1919, ca să-și susțină cu înverșunare spiritul și litera tratatului secret de alianță încheiat cu cele patru puteri ale Antantei la data de 4/17 august 1916”, tratat prin care i se recunoșteau României drepturile imprescriptibile asupra tuturor teritoriilor locuite de români, Ion I.C. Brătianu (care nu era mason) “s-a aflat în fața Celor Patru Mari care, toți, aparțineau ordinului masonic: președintele Statelor Unite ale Americii, Woodrow Wilson, primul-ministru britanic, David Lloyd George, primul-ministru al Franței, Georges Clemenceau, și primul ministru al Italiei, Orlando. Exasperat de șicanele suferite în timpul discuțiilor, Ion I.C. Brătianu (...) s-a înapoiat la București și l-a sfătuit pe regele Ferdinand să trimită la Conferința Păcii un prim-ministru ardelean care să aparțină masoneriei. Iuliu Maniu, refuzând această sarcină, din pricina apartenenței sale la confesiunea greco-catolică, l-a propus ca prim-ministru pe dr. Alexandru Vaida-Voevod, care fusese sfătuit de Brătianu să se afilieze, încă din primăvara anului 1919, la loja de intelectuali “Ernest Renan”, cu sediul chiar la Marele Orient al Franței (...), împreună cu colaboratorii săi apropiați (Caius Brediceanu, Voicu Nițescu, Traian Vuia, Mihai Șerban, Gheorghe Crișan).

Numit președinte al Consiliului de Miniștri după alegeri, la data de 1 decembrie 1919, Vaida-Voevod

a purtat discuții în calitate de membru al unei loji masonice franceze cu Clemenceau și mai cu seamă cu Lloyd George la Londra, izbutind pe această cale să obțină satisfacerea aproape integrală a revendicărilor teritoriale ale României, inclusiv Basarabia, în virtutea unei noțiuni juridice - prin schimbare de cauză; în speță, în loc ca toate aceste teritorii să revină României în virtutea tratatului secret de alianță de la 4/17 august 1916 - tratat considerat caduc de Clemenceau și nerecunoscut de Statele Unite, care nu luaseră parte la el - reîntregirea a avut loc în virtutea marelui principiu al naționalităților”.

Pe cât aprofundăm analiza acelor vremuri cu atât mai mult vom avea surpriza să constatăm că oamenii de stat ai României de atunci puneau categoric alte interese deasupra celor personale, fie că erau masoni sau nu. Este lesne de observat cum apartenența la această ”societate universală” numită masonerie a facilitat accesul în marile cancelarii ale lumii uzând tocmai de acele principii de bază ale ordinului: Iubirea fraternă, Întrajutorarea și Adevărul.

Aniversăm în septembrie 135 de ani de la data de când un ofițer al Armatei Regale, căpitanul Constantin Moroiu - nepot al profesorului francmason de la Colegiul Național ”Sf. Sava” Costache Moroiu, pionier al învățământului național, reușește să reunească cea mai mare parte a lojilor românești, aflate, până atunci, în obediențe străine: franceză, italiană, germană, portugheză etc. și, la 8/20 septembrie 1880, constituie Marea Lojă Națională Română.

Ca o paralelă la acele vremuri, România beneficiază astăzi de un statut aparte pe harta Europei și a lumii și este membră în alianțe militare și economice puternice mai degrabă datorită contextului geo-politic propice și chiar ofertant al ultimelor decenii, și nu neapărat prestației sau eforturilor oamenilor de stat români. De asemenea, și masoneria din zilele noastre se bucură de recunoaștere și poate lucra liber și netulburat. Recunosc că nu întâmplător am preferat și poate chiar am abuzat de sintagma: ”oameni de stat”, cu referire directă la acei oameni puternici care își asumă națiunea și propășirea ei ca pe un deziderat ce depășește granițele oportunismului frivol și pe care, din păcate, nu îi avem și nici nu-i întrezărim astăzi în niciun orizont, oricât am butona telecomanda.

Reflectând la cele întâmplate în urmă cu mai bine de un secol, închei cu întrebarea: ”Oare acest neajuns al României în privința oamenilor de stat de anvergură nu este o criză a însăși masoneriei române contemporane?”

*Independența
prin Cultură*
PAUL TUDOSE